

та інших країнах, успішно репрезентуючи за кордоном українську виконавську школу.

У статті на сторінках журналу «Схід» (2004) В. Воеводін чітко сформулював основні складові успіху – професіоналізм, артистизм, талант, самовіддана праця, поєднання мети і дії, маючина увазі не окремі особисті якості, а загальну характеристику згуртованого колективу академії, яким щиро пишався. До того ж стаття озглавлена симптоматичною назвою «Наш девіз – тільки вперед!». Цим афористичним гаслом ректор зазвичай завершував зустрічі з рідним колективом, окреслюючи майбутні творчі перспективи.

В'ячеслав Воеводін провадив велику громадсько-просвітницьку роботу. Як член Національної всеукраїнської музичної спілки та Фахової ради з питань культури і мистецтв Міністерства освіти і науки України був одним з ініціаторів створення «Асоціації народно-інструментальної музики Донбасу», очолював обласне відділення «Асоціації баяністів-акордеоністів України», на базі Луганського коледжу культури і мистецтв заснував конкурс молодих виконавців імені династії Воеводіних (з 2000). Він також є автором концепції і художнім керівником Міжнародного конкурсу молодих вокалістів «Солов'їний ярмарок» ім. А.Б. Солов'яненка (з 2000), незмінним членом журі Міжнародного конкурсу ліричної пісні «Отчий дім» та інших престижних виконавських конкурсів.

Як один з провідних фахівців у галузі музичного мистецтва України, В'ячеслав Васильович Воеводін своєю багаторічною плідною працею, самовідданим служінням мистецтву зробив вагомий особистий внесок у розвиток сучасної вітчизняної культури. Сказане позбавлене будь-якого риторичного ораторського пафосу. Це було справді служіння. У вищому сенсі. Всією силою таланту. Кожним порухом його душі.

Хай духом буде йому рідна земля!

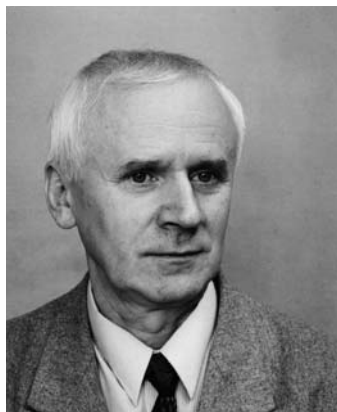
Тетяна ФІЛАТОВА

кандидат мистецтвознавства, доцент

Донецької державної музичної академії імені С.С. Прокоф'єва

НЕ ЙШОВ УТОРОВАНИМИ ШЛЯХАМИ

(Пам'яті члена-кореспондента АМУ Б.А. Которовича)

4 липня 2009 року не стало видатного українського скрипаля, диригента, народного артиста України (1979), завідувача кафедри скрипки та професора Національної музичної академії України ім. П.І. Чайковського (з 1985), члена-кореспондента Академії мистецтв України (1997), лауреата Державної премії України імені Тараса Шевченка (1985), премії імені В.І. Вернадського (2000), дворазового лауреата всеукраїнської премії «Людина року» (1999, 2000), володаря ордена «За заслуги» III ступеня, фундатора і незмінного керівника Державного камерного ансамблю «Київські солісти».

Богодар Которович народився 3 липня 1941 р. у польському місті Грубешові, що на Холмщині. 1945 року під час операції «Вісла» його родина повернулася в Україну, до Львова. Багато часу Богодар провів на Волині у будинку діда, що жив у с. Жабка під Ківецьями.

Устолиці Східної Галичини Которович скінчив музичну школу та один курс консерваторії, після чого перевівся до Московської консерваторії в клас знаменитого педагога-скрипаля

Юрія Янкелевича, у якого також навчався в сольній аспірантурі. У консерваторські роки Богодар Которович здобув світову славу завдяки численним перемогам на конкурсах. У 1971 році отримав II премію на авторитетному конкурсі імені Нікколо Паганіні в Генуї та перемогу на конкурсі імені Джордже Енеску в Бухаресті. З ім'ям Паганіні в житті маестро була пов'язана ще одна важлива подія. У 1999 році Богодар Которович поставив крапку у власній сольній кар'єрі двома концертами, які він дав на спеціально привезеній для нього з Італії скрипці Cannone Гварнеді дель Джезу. Саме на цій скрипці задовго до українського музиканта грав «скрипаль-диявол».

У віці 44 років Богодар Которович став лауреатом Державної премії УРСР імені Тараса Шевченка. (тепер – Національна премія України імені Тараса Шевченка). Слід відзначити, що в такому молодому віці найвищу премію республіки не отримували майже ніхто. Через десять років музикант заснував у Харкові конкурс юних скрипалів, що можна вважати природним продовженням його видатної педагогічної діяльності. Ще через рік народився Державний камерний ансамбль «Київські солісти», переважну більшість музикантів якого й досі складають учні Богодара Которовича. Заснувавши і очоливши цей славетний колектив, маестро поступово утвердився своєю третій «іпостасі» – харизматичного, енергійного диригента.

Після навчання у консерваторії Богодара Которовича направили на роботу в Новосибірськ, один з тогочасних музичних центрів не лише СРСР, а й цілого світу (у Новосибірську в той час працював видатний скрипковий педагог Захар Брон). Проте завдяки зусиллям Стефана Турчака, головного диригента Державного симфонічного оркестру України, Богодар Которович переїхав до Києва і став першою скрипкою провідного українського оркестру.

В останні роки життя маестро особливо часто згадував минуле і не втрачав найменшої можливості побувати за гастролями в місцях свого дитинства. Державний камерний ансамбль під керівництвом Богодара Которовича відкривав у Луцьку Міжнародний фестиваль «Стравинський та Україна». Молодий український оркестр став постійним гостем фестивалю імені Бетховена у Варшаві, яким керують видатний польський композитор Кшиштоф Пендерецький з дружиною Ельжбетою.

Богодар Которович був постійним членом журі найпрестижніших міжнародних конкурсів: ARD у Мюнхені, імені Н. Паганіні в Генуї, імені П.І. Чайковського в Москві, ім. К. Нільсена в Оденсе, ім. Б. Бріттена в Лондоні. Очолював журі в скрипковій номінації на Міжнародному музичному конкурсі ім. М. Лисенка в Києві, а 2004 року став артистичним директором Britten Kyiv Festival.

Богодар Которович – видатний педагог, один з фундаторів української скрипкової школи. Серед його учнів – Дмитро Ткаченко, Богдана Півненко, Аліна Комісарова, Тарас Яропуд, Кирило Шарапов, донька маестро Мирослава Которович та десятки інших.

8 липня у вестибулі Великого залу Національної музичної академії України імені П.І. Чайковського відбулося прощання з Богодаром Которовичем. Поховали його на Байковому кладовищі поряд з іншими видатними діячами української культури ХХ століття.

23 вересня у Колонному залі ім. Лисенка Національної філармонії «Київські солісти» дали великий концерт пам'яті свого засновника та багаторічного керівника. Епіграфом до нього обрали слова маестро: «В мистецтві найголовніше пошуки нового, оригінального підходу до матеріалу.

Митці ніколи не йшли уторованими шляхами!»

Юлія БЕНТЯ
 провідний спеціаліст
 Центрального державного архіву-музею
 літератури і мистецтва України